

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 februarie 2018

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun

judecând în ședință fără participarea părților recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Moraru, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Coca Gheorghe xxxx,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 26.02.2016-30.06.2017;

instanța de apel: 16.08.2017-11.10.2017;

instanța de recurs: 27.12.2017-13.02.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 30 iunie 2017, Coca Gheorghe a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.150 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art.90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 1 (un) an.

2. Instanța de fond a constatat că, pe parcursul anului 2015, Coca Gheorghe locuind cu soția Coca Maria în aceeași gospodărie situată în s.xxxx, r-nul xxxx, sistematic a aplicat în privința ultimei violență fizică manifestată prin diverse lovituri peste suprafața corpului și violență psihică manifestată prin înjurături și tratament degradant.

La 18.12.2015, Coca Gheorghe aflându-se la domiciliu situat în s.xxxx, r-nul xxxx, fiind în stare de ebrietate, i-a aplicat lovituri cu pumnii și picioarele soției Coca Maria, cauzându-i, conform raportului de expertiză medico legală nr.2D din 06.01.2016, vătămări corporale neînsemnate și suferințe psihice. Din acest motiv Coca Maria a încercat să se stranguleze cu o frânghie, dar a fost oprită de vecina Budoianu Lidia.

La 21.12.2015, Coca Gheorghe aflându-se la domiciliu situat în s. xxxx, r-nul xxxx, fiind în stare de ebrietate a inițiat un conflict cu soția Coca Maria și a aruncat în ea cu un pahar cauzându-i suferințe psihice din care motiv ultima fiind epuizată și stresată de comportamentul soțului a consumat pastile cu scop de a se sinucide.

La 06.01.2016, Coca Gheorghe aflându-se la domiciliu situat în s.xxxx, r-nul xxxx, fiind în stare de ebrietate, a inițiat un conflict și a amenințat-o cu răfuiala fizică pe soția Coca Maria, cauzându-i suferințe psihice.

La 13.01.2016, Coca Gheorghe, aflându-se la domiciliu situat în s.xxxx, r-nul xxxx, fiind în stare de ebrietate, a inițiat un conflict și a numit-o cu cuvinte necenzurate pe soția Coca Maria, înjosindu-i demnitatea și cauzându-i suferințe psihice.

2.1. De către organul de urmărire penală acțiunile lui Coca Gheorghe au fost încadrate în baza art.201¹ alin.(3) lit.b) Cod penal - *violența în familie, adică acțiunea intenționat manifestată fizic și verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică, acțiuni, care au determinat victima la tentativă de suicid.*

3. Nefiind de-acord cu sentința procurorul a atacat-o cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Coca Gheorghe să fie condamnat în baza art.201¹ alin.(3) lit. b) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cererii a invocat că, infracțiunea de violență în familie, în redacția Legii nr.196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, înserează trei modalități faptice de realizare, violența fizică art.201¹ alin.(1) lit. a) Cod penal; violența psihologică - art.201¹ alin. (1) lit. b) Cod penal și violența economică - art.201¹ alin. (1) lit. c) Cod penal, cu agravantele, prevăzute de aliniatele respective. Dispoziția art.201¹ alin.(1) lit.b) Cod penal descrie infracțiunea de violență psihologică în familie, comisă prin izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei. Această componentă este una formală, deoarece nu indică la survenirea unor anumite consecințe făcând referință doar la scopul urmărit de agresor. Lipsa urmărilor prejudiciabile, exprimate prin vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, nu exclude prezența elementelor infracțiunii de violență în familie, prevăzută de art.201¹ alin.(1) lit.b) Cod penal și exprimată prin intimidarea membrului de familie, prin diverse forme, în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei, provoacă suferințe fizice și psihice, stări de tensiune ce intimidează și înfricoșează victima, fapt ce o impune să-și schimbe comportamentul, iar agresorul acționează în asemenea mod în scopul impunerii voinței și controlului personal asupra victimei.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Vladislav Jian în numele inculpatului, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, deoarece:

- din conținutul declarațiilor se deduce că încercările părții vătămate de a-și crea careva prejudicii vieții și sănătății nu pot fi calificate din punct de vedere juridic drept tentativă de sinucidere, ea nu a întreprins acțiuni directe de sinucidere. Cât ține de administrarea pastilelor, a menționat că chiar dacă a consumat pastile imediat a contactat vecina fapt ce a dus la preîntâmpinarea producerii efectului. La fel, nu se cunoaște cantitatea și efectul pastilelor, astfel se deduce că fapta respectivă nu reprezintă tentativă de sinucidere;

- părții vătămate nu i-au fost provocate vătămări corporale ușoare, fapt ce nu permite încadrarea infracțiunii prin prisma art.201¹ alin.(1) Cod penal, respectiv nici nu cade sub incidența art.201¹ alin.(3) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări.

4.1. Instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, demonstrând vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 150 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal a ținut să menționeze că tentativa de sinucidere are loc în cazul punerii în executare a intenției de a se sinucide, executare care a fost întreruptă sau care, deși a fost efectuată în integralitate, nu a condus la deces.

De asemenea, Colegiul penal a precizat că, argumentul avocatului precum că partea vătămată nu a întreprins nici o acțiune directă de a se sinucide nu corespunde adevărului, or, cât Coca Maria, atât și martorul Budoianu Lidia au confirmat că partea vătămată a pregătit funia pentru a se strangula de copac, martorul aruncând funia în sobă.

Astfel, în circumstanțele respective se atestă și se percep ca fiind reale acțiunile părții vătămate. Totodată, numărul de pastile consumat indică cert la caracterul real al tentativei de sinucidere. Prin declarațiile martorului Savcenco Ion se confirmă faptul că în lipsa intervenției la timp puteau fi urmări grave. Deci, per ansamblu, toate circumstanțele enunțate atestă indubitabil tentativă de sinucidere a dnei Coca Maria. Prin urmare, se atestă legătura cauzală dintre fapta inculpatului și tentativa de sinucidere a părții vătămate.

Conform art.10 alin.(1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

La momentul comiterii infracțiunii, art.201¹ alin.(1) Cod penal, avea următorul conținut: „*Violența în familie, adică acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral, se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 2 ani*”. La momentul soluționării cauzei penale (adică la momentul emiterii sentinței) art.201¹ alin.(1) Cod penal (în redacția Legii nr.196 din 28.07.2016 (Monitorul Oficial nr.306-313 din 16.09.2016)) are următorul conținut: „*Acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: a) maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății; b) izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei; c) privarea de mijloace economice, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară, neglijare, dacă au provocat victimei vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, se pedepsește cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 3 ani*”. Modificarea respectivă este relevantă cazului examinat, deoarece semnele obligatorii pentru componența din art.201¹ alin.(3) lit.b) Cod penal se conțin și în art.201¹ alin.(1) Cod penal.

Astfel, Colegiul penal a menționat că, în situația redacției actuale a art.201¹ Cod penal, lipsește un element obligatoriu – *vătămarea ușoară a integrității corporale*. De asemenea, concluzia respectivă a fost împărtășită și de procuror, care a participat în prima instanță, deoarece în cadrul dezbaterilor judiciare a solicitat încetarea procesului penal (f.d.140 verso, 141).

Conform art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Astfel, Colegiul penal a concluzionat că nu poate fi reținut elementul obligatoriu - *intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei*, cum este solicitat în apelul procurorului. Scopul de impunere a voinței și scopul de impunere a controlului, fiind element obligatoriu al componenței de infracțiune, nu a fost încriminat inculpatului prin rechizitoriu.

La caz, Colegiul penal a reținut că în acțiunile inculpatului sunt întrunite toate elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute de art.150 alin.(1) Cod penal. Există o concurență dintre art.150 alin.(1) Cod penal, care este o normă generală, și art.201¹ alin.(3) lit.b) Codul penal (în redacția existentă până la 16.09.2016), care era o normă specială, fiind stipulate metode (acțiuni adiacente) speciale și cercul restrâns al subiecților. Prin urmare, în cazul imposibilității de a aplica norma specială, urmează a fi aplicată norma generală.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, Colegiul penal a conchis că instanța de fond corect a aplicat prevederile legale și în conformitate cu prevederile

art.7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. De asemenea, instanța de fond a ținut corect cont de prevederile art.76 Cod penal și ca circumstanță atenuantă a considerat faptul că inculpatul și-a manifestat căința sinceră și totodată, s-a împăcat cu partea vătămată, iar careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Conform art.16 alin.(3) Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Coca Gheorghe, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave. Astfel, Colegiul penal a considerat că instanța de fond corect a conchis că inculpatul trebuie să poarte răspundere penală pentru faptele săvârșite în condițiile sus-indicate și a considerat că reeducarea lui este posibilă doar cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.150 alin.(1) Cod penal.

Referitor la suspendarea condiționată a pedepsei, Colegiul penal a considerat că instanța de fond a aplicat corect prevederile art.90 Cod penal, or, pedeapsa penală este echitabilă atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

5. Împotriva deciziei a declarat recurs ordinar procurorul, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, deoarece:

- decizia prin care au fost reîncadrate acțiunile inculpatului de la art. 201¹ alin. (3) lit. b) Cod penal la art. 150 alin. (1) Cod penal, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece instanța de apel urma să raporteze situația de fapt constatată la fiecare din elementele constitutive ale infracțiunii imputate, să subsumeze aceste fapte cu împrejurările cauzei, respectiv să dezvăluie concluzia de reîncadrare a acțiunilor, expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii;

- instanța a menționat că, pentru încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 201¹ Cod penal urma să persiste un element obligatoriu și anume, vătămarea ușoară a integrității corporale, însă în acest sens a omis faptul că inculpatului i-a fost imputată norma enunțată cu agravantele *determinarea la sinucidere* sau la *tentativă de sinucidere*, fapt ce denotă că acțiunile inculpatului perfect se încadrează în baza art. 201¹ alin. (3) lit. b) Cod penal;

- instanța nu a motivat soluția sa privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului, astfel încât concluzia sa fiind una inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost

supuse unei minuțioase cercetări în ambele instanțe, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, iar în asemenea circumstanțe instanța trebuia doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursul urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal lărgit a statuat asupra aditerii recursului declarat de procuror și casării totale a deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare, reieșind din următoarele considerente de fapt și de drept prezente în cauză.

Potrivit argumentelor invocate de recurent, ultimul formulează critici împotriva deciziei instanței de apel, în particular referindu-se la erorile prescrise de pct. 6) și 12) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală și anume, *instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare greșită.*

Colegiul având în vedere esența erorilor invocate de recurent și constatând că instanța de apel a interpretat eronat prevederile legale și cele jurisprudențiale la rejudecarea cauzei penale și la adoptarea soluției sale, se va expune asupra erorilor admise.

Așadar, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

Potrivit practicii cu privire la judecarea cauzelor penale în ordine de apel și conform art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corecte au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

Statuând asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4.1. al prezentei decizii, nu a respectat întocmai prevederile legale enunțate supra, interpretându-le eronat.

Instanța de recurs consideră că soluția instanței de apel privind menținerea condamnării inculpatului pe art. 150 alin. (1) Cod penal este prematură și afectată de eroarea de drept prescrisă în pct. 6) alin. (1) din art. 427 Cod de procedură penală și anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii.*

În primul rând, Colegiul penal lărgit menționează că, conform actului de învinuire inculpatul se învinuiește de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin.(3) lit.b) Cod penal și instanța de fond, recalificând acțiunile lui Coca Gheorghe, conform dispozitivului sentinței, l-a recunoscut vinovat și condamnat în baza art.150 alin. (1) Cod penal.

Potrivit deciziei, instanța de apel a respins apelul procurorului și a avocatului și a menținut sentința motivând că, prima instanță corect a ajuns la concluzia privind condamnarea lui Coca Gheorghe în baza art.150 alin. (1) Cod penal.

În acest sens se precizează, că instanța de apel de fapt a menținut eroarea primei instanțe, deoarece instanța de fond adoptând o sentință de condamnare în baza art. 150 Cod penal greșit s-a condus de prevederile art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, indicând învinuirea pe baza căreia cauza în privința inculpatului a fost trimisă în judecată (art. 201¹ alin.(3) lit.b) Cod penal) și nu a constatat fapta penală ca fiind comisă de către Coca Gheorghe, sub aspectul infracțiunii prevăzute la art. 150 alin. (1) Cod penal. De aici reiese că, motivul soluției din descriptivul sentinței nu corespunde cu cel din dispozitivul ei, astfel încât atât instanța de fond cât și cea de apel **nu au respectat prevederile art. 389, 394 alin.(1) Cod de procedură penală,** privind întocmirea părții descriptive a hotărârii de condamnare.

Soluția de respingere a apelului ca nefondat se face însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță, dacă se ajunge la concluzia că hotărârea este legală și întemeiată.

Prin urmare, situația descrisă mai sus servește drept temei pentru casarea hotărârii și nu poate fi corectată în recurs, ceea ce echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei.

Motivarea soluției adoptată de instanța de apel, contrazice dispozitivul hotărârii, deoarece acesta este expus neclar, temei ce se încadrează în prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală și se soldează cu casarea deciziei recurate și remiterea cauzei la o nouă rejudecare în ordine de apel.

La o nouă rejudecare a cauzei, este necesar a se ține cont că una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată, iar la întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală potrivit cărora, instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată. Această prevedere se referă și la adoptarea deciziei de către instanța de apel.

În al doilea rând, Colegiul penal lărgit menționează că, dacă instanța de apel a respins apelul procurorului și a avocatului, partea descriptivă a deciziei trebuia să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea respectivă, să indice din ce motive ele urmează a fi reapreciate, admise ori respinse ca probe.

În orice caz, se supun analizei toate probele examinate în ședință, indiferent de faptul că sunt cuprinse în cauza penală sau au fost prezentate de către părți direct în ședință și este necesar nu numai de a indica numele și prenumele părții vătămate și a martorilor, prin depozitiile cărora, în opinia instanței, sunt confirmate unele sau alte circumstanțe de fapt, dar și de a expune esența acestor depoziii, de a argumenta de ce unele probe sunt admise și altele respinse și totodată, trebuie să conțină și încadrarea juridică a faptei inculpatului și motivele pentru modificarea învinuirii.

Astfel, instanța de apel respingând apelul procurorului nu invocă circumstanțele care au stat la baza concluziei sale și își întemeiază soluția doar prin descrierea probelor, însă la adoptarea hotărârii e rezonabilă expunerea circumstanțelor faptelor comise, luându-se în considerație cronologia evenimentelor și probele ce susțin concluziile instanței privind vinovăția sau nevinovăția și aprecierea juridică a faptei. În acest caz, după aprecierea probelor și încadrarea juridică a acțiunilor vinovatului instanța la motivarea deciziei trebuie să argumenteze concluzia generală privind volumul învinuirii dovedite în privința inculpatului și privind încadrarea juridică a acțiunilor lui.

La fel, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar și poate administra, la cererea părților, orice probe noi pe care le consideră necesare, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Aici Colegiul penal reține că, instanța de apel respingând apelul procurorului nu a oferit careva motivare care ar sta la baza concluziei sale și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel expuse la pct. 3 a prezentei decizii, cu toate că

instanța de apel este obligată să o facă, iar nepronunțarea asupra acestora echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

La baza concluziei instanței de apel au fost reținute probele cercetate de prima instanță, iar o astfel de abordare este una prematură, deoarece, aceasta nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probele cercetate de instanța de fond. Astfel, conform textului deciziei se face referire la declarațiile inculpatului, a părții vătămate și a martorilor, însă nu se expune opinia asupra acestora.

Prin urmare, probele administrate în cadrul urmăririi penale, precum și cele din ședințele de judecată, urmau a fi verificate în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și anume, prin cercetarea lor din punctul de vedere al coroborării.

Colegiul lărgit consideră, că totalitatea circumstanțelor menționate în prezenta decizie urmau a fi apreciate de instanța de apel în cumul cu alte probe la justa lor valoare, pentru adoptarea unei soluții corecte.

În situația în care instanța de apel nu a apreciat probele prezentate de acuzare, decizia judecătorească este afectată și nu poate fi considerată legală și întemeiată și urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pentru examinarea amănunțită a actului de învinuire și a probelor administrate în prezenta cauză penală.

În aceeași ordine de idei se mai remarcă că, în caz de admitere a apelului și dispunerea rejudecării cauzei, decizia instanței trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, să indice din ce motive ele sunt considerate insuficiente pentru confirmarea concluziilor instanțelor judecătorești, care cerințe ale legii au fost încălcate de către instanța de fond, precum și măsurile care urmează să le întreprindă la o nouă judecare, iar decizia în partea descriptivă trebuie să corespundă tuturor prevederilor art. 394 Cod de procedură penală.

Prin urmare, circumstanțele expuse atestă că instanța de apel a comis erori de drept care nu pot fi corectate de instanța de recurs, recursul procurorului fiind întemeiat și posibil admiterii.

Reieșind din contextul celor descrise supra, decizia atacată urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată. În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să înlăture erorile menționate, să țină cont de împrejurările expuse care au servit temei de casare a soluției adoptate și în strictă conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate în instanța de judecată, inclusiv să se expună asupra tuturor motivelor apelului, iar în dependență de datele obținute să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417-418 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel urmează să se conducă și de prevederile art. 436 Cod de procedură penală care se referă la procedura de rejudecare și limitele acesteia,

să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu rigorile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze la modul cuvenit prezența sau lipsa vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, ținând cont de motivele invocate în apel și dispozițiile expuse la pct. 7 a prezentei decizii și ca urmare să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Constantin Moraru, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui Coca Gheorghe și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia va fi pronunțată integral la 13 martie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun